

Arrest

nr. 265 067 van 7 december 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 mei 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 16 november 2009 toe op het Belgische grondgebied en doorliep twee asielprocedures waarbij de laatste werd afgesloten met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 2 september 2016 waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd (RvV 2 september 2016, nr. 174 092).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 22 oktober 2020 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De tenuitvoerlegging van deze beslissing werd door de Raad geschorst in zijn arrest van 30 oktober 2020 (RvV 30 oktober 2020, nr. 243

526), waarna het bevel werd ingetrokken en het beroep tot nietigverklaring werd verworpen (RvV 21 januari 2021, nr. 247 877).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 20 mei 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in de gevangenis van Dendermonde in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer :

Naam: J.(…)

Voornaam: B.(…)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Nationaliteit Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

[x] 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

[x] 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, feit waarvoor hij op 22.10.2020 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden waarvan 5 maanden met uitstel van 3 jaar.

Dergelijke feiten zijn maatschappelijk onaanvaardbaar. Voor het betrokken slachtoffer betekent het minstens een pijnlijke en traumatiserende ervaring die overigens potentieel slecht kon aflopen. Aldus wordt de openbare veiligheid ernstig bedreigd.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene ondertekende het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht in de gevangenis van Dendermonde op 12.05.2021. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij een partner en twee minderjarige kinderen heeft in België, mogelijks ook andere familieleden. Zijn partner en kinderen bezoeken betrokkene in de gevangenis. Het wordt niet betwist dat betrokkene zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. De partner en twee kinderen hebben op 28/09/2020 asiel aangevraagd. Haar asielaanvraag werd op 13/01/2021 niet-ontvankelijk verklaard door CGVS. Hiertegen heeft zij beroep aangetekend. De schorsende beroepsprocedure bij RW is nog niet afgehandeld. Betrokkene zelf heeft twee keer asiel aangevraagd, op 17/11/2009 en op 24/12/2015. Belde aanvragen werden negatief afgesloten en sinds 06/09/2016 is hij illegaal. Betrokkene en zijn partner hebben een gezinsleven opgebouwd en kinderen gekregen (12/09/2016 en 10/11/2017). Zowel betrokkene als zijn partner wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van beiden in België. Ondanks het feit dat hij minderjarige kinderen heeft, heeft hij de wetten en de regels in België niet gerespecteerd. Dit blijkt uit 2 veroordelingen door de politierechtbank op 08.09.2017 wegens vluchtmisdrijf, op 20.04.2018 wegens intoxicatie aan het stuur, geen houder geldig rijbewijs en veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Gent op 22.10.2020. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn minderjarige kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen

in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immer in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dan een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Het staat het gezin bovendien vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat zijn partner in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kind niet verbroken worden door deze beslissing. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Uit zijn administratief dossier blijkt niet dat hij medische problemen heeft. Zijn beide asielaanvragen werden negatief afgesloten. Hieruit kunnen we afleiden dat zijn terugkeer naar zijn land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM zou betekenen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

[x] Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken;

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Betrokkene heeft twee keer asiel aangevraagd in België, op 17/11/2009 en op 24/12/2015. Beide aanvragen werden negatief afgesloten.

[x] Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde ;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, feit waarvoor hij op 22.10.2020 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden waarvan 5 maanden met uitstel van 3 jaar.

Dergelijke feiten zijn maatschappelijk onaanvaardbaar. Voor het betrokken slachtoffer betekent het minstens een pijnlijke en traumatiserende ervaring die overigens potentieel slecht kon aflopen. Aldus wordt de openbare veiligheid ernstig bedreigd.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

(...)”

1.4. De procedure inzake het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoekers partner werd op 16 augustus 2021 afgesloten met een verwerpingsarrest van de Raad (RvV 16 augustus 2021, nr. 259 400).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *juncto* artikel 74/13 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag betreffende de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Zoals hierboven gesteld, erkent de bestreden beslissing het bestaan van het gezinsleven van verzoeker met zijn partner en kinderen, in de zin van art. 8 EVRM.

De bestreden beslissing houdt evenwel niet op afdoende wijze rekening met het belang van de kinderen. Door het belang van de kinderen niet in acht te nemen, schendt de bestreden beslissing volgende bepalingen:

- art. 74/13 Vreemdelingenwet;
- art. 8 EVRM;
- art. 3 Kinderrechtenverdrag;
- art. 24 Handvest Grondrechten van de Europese Unie;

Hoewel het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is, en als dusdanig geen recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26

maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43), zijn verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuhez/Noorwegen, §§ 68-69, EHRM 3 oktober 2014 Jeunnesse/ Nederland, EHRM 2 augustus 2001, Boulouf/ Nederland, EHRM 18 oktober 2006, Uner / Nederland).

Verzoeker citeert uit het arrest JEUNESSE:

(...) However, the boundaries between the State's positive and negative obligations under this provision do not lend themselves to precise definition. The applicable principles are, nonetheless, similar. In both contexts regard must be had to the fair balance that has to be struck between the competing interests of the individual and of the community as a whole; and in both contexts the State enjoys a certain margin of appreciation. 107. Where immigration is concerned, Article 8 cannot be considered to impose on a State a general obligation to respect a married couple's choice of country for their matrimonial residence or to authorise family reunification on its territory. Nevertheless, in a case which concerns family life as well as immigration, the extent of a State's obligations to admit to its territory relatives of persons residing there will vary according to the particular circumstances of the persons involved and the general interest. Factors to be taken into account in this context are the extent to which family life would effectively be ruptured, the extent of the ties in the Contracting State, whether there are insurmountable obstacles in the way of the family living in the country of origin of the alien concerned and whether there are factors of immigration control for example, a history of breaches of immigration law) or considerations of public order weighing in favour of exclusion (see *Butt v. Norway*, cited above, § 78). (...)

Vrije vertaling onderlijnd fragment:

“Elementen welke in overweging dienen te worden genomen zijn de omvang in dewelke de gezinsbanden -gouden worden verbroken, de hechtheid van de banden in de lidstaat, of er onoverkomelijke hindernissen zijn om in het land van herkomst te wonen en of er factoren zijn van immigratiecontrole (...) of overwegingen van openbare orde ten gunste van uitsluiting (...)”

En verder:

109. Where children are involved, their best interests must be taken into account (see *Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands*, no. 60665/00, f 44, 1 December 2005; *mutatis mutandis*, *Popov v. France*, nos. 39472/07 and 39474/07, ff 139-140, 19 January 2012; *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, f 135; and *X v. Fatia* [GC], no. 27853/09, f 96, ECHR 2013). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135, and *X v. Fatia*, cited above, f 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a nonnational parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.

Vrije vertaling onderlijnd fragment:

“Als er kinderen betrokken zijn, moeten steeds hun voornaamste belang in overweging worden genomen. (...) Op dit bijzondere punt herhaalt het Hof dat er een brede consensus is, ook in het internationaal recht, ten gunste van de idee dat in alle beslissingen m.b.t. kinderen, hun voornaamste belang bijzonder belangrijk is. (...) Hoewel hun belang niet bepalend kan zijn, moet aan dit belang een aanzienlijk gewicht worden gegeven. Dienvolgens dienen nationale autoriteiten rekening houden met de gegevens van de zaak, met eerbiediging van de werkbaarheid, de uitvoerbaarheid en de proportionaliteit van een verwijdering van een niet-onderdaan-ouder zodat een daadwerkelijke bescherming wordt geboden aan het belang van de kinderen die erdoor worden getroffen.”

Artikel 3 Kinderrechtenverdrag:

1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.
2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.
3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.

Voormelde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag heeft directe werking. (Comité inzake de rechten van het Kind, General Comment no. 14 § 6: “Article 3, paragraph 1 creates an intrinsic obligation for States, is directly applicable (self-executing) and can be invoked before a Court”).

Het Comité verduidelijkt omtrent art. 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Art. 3 (1) : the best interests of the child as primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. (...) Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions — by for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children. » (cf. Comité inzake de rechten van het Kind, General Comment no. 5 § 12)

Art. 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag is m.a.w. niet enkel van toepassing op maatregelen die worden genomen betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van art. 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.

Art. 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt:

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt ten slotte zeer duidelijk:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

In casu is de afweging tussen het belang van de openbare orde en het belang van de kinderen op manifest onzorgvuldige wijze uitgevoerd.

Verwerende partij verwijst in casu enkel naar het bestaan van veroordelingen (van politierechtbank en correctionele rechtbank) die uitgesproken werden lastens verzoeker, doch waarvan zij inhoudelijk zelfs geen kennis heeft genomen.

Dit leidt tot feitelijke onjuistheden in de bestreden beslissing.

de feiten welke aanleiding hebben gegeven tot de veroordelingen door de politierechtbank dateren beiden van voor de geboorte van de kinderen, en gaven aanleiding tot milde bestraffing wegens de mindere ernst van de feiten;

het correctioneel vonnis heeft dan weer betrekking op een slag welke door verzoeker werd meegedeeld aan een dronkeman die videobeelden aan het maken was aan de uitgang van de creche waar de kinderen van verzoeker dagelijks heen gaan;

Voormelde overwegingen zijn uiteraard wel relevant bij de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde, doch - aangezien verwerende partij nooit kennis heeft genomen van de inhoud van de beslissingen- wordt hiermee op geen enkele wijze rekening gehouden.

Het gevaar voor de openbare orde is m.a.w. op manifest onzorgvuldige wijze beoordeeld en zonder kennis van de inhoud van de beslissingen, terwijl de inhoudelijke kennisname van een vonnis toch het minimum minimum is voor een adequate en zorgvuldige beoordeling van het gevaar voor de openbare orde.

Door op dusdanig onzorgvuldige wijze het vermeend gevaar voor de openbare orde (in hoofde van verzoeker) te beoordelen,

voert verwerende partij geen adequate belangenafweging voor in de zin van art. 8 EVRM en de voorwaarde om een fair balance uit te voeren is aldus geenszins geëerbiedigd;

houdt verwerende partij onvoldoende rekening met het belang van de kind, en laat hij het belang van het kind niet op effectieve wijze de eerste overweging vormen;

Een schending van hogergenoemde bepalingen dient derhalve te worden aangenomen.”

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°(...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)
3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
(...)”*

2.4. Verzoeker betwist in zijn middel nergens dat hij *“(...) niet in het bezit (is) van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie”*, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris hem in beginsel in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten diende af te leveren.

Met betrekking tot de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij veroordeeld werd wegens feiten van slagen en verwondingen die maatschappelijk onaanvaardbaar zijn, waardoor hij geacht wordt door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden, stelt verzoeker in zijn middel dat geen rekening werd gehouden met de inhoud van de vonnissen.

Hierbij gaat verzoeker in de eerste plaats in op de veroordelingen door de politierechtbank, die volgens hem dateren van voor de geboorte van zijn kinderen en die aanleiding gaven tot milde straffen wegens de lage ernst van de feiten. De Raad merkt evenwel op dat de veroordelingen door de politierechtbank niet werden aangewend om in hoofde van verzoeker te besluiten tot een bedreiging voor de openbare orde, zoals bedoeld in artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet.

Wat de correctionele veroordeling van 22 oktober 2020 betreft, beschrijft verzoeker de feiten en merkt hij op dat hij een slag heeft *“meegedeeld aan een dronkeman die videobeelden aan het maken was aan de uitgang van de creche waar de kinderen van verzoeker dagelijks heen gaan”*. Volgens verzoeker wordt onvoldoende rekening gehouden met de inhoud van het vonnis, waardoor het risico voor de openbare orde onzorgvuldig zou zijn beoordeeld.

2.5. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij poneert dat in de beslissing enkel zou worden verwezen naar het bestaan van veroordelingen zonder enige inhoudelijke analyse. In de beslissing wordt immers wel degelijk rekening gehouden met de tenlastelegging en de impact van deze feiten op het slachtoffer en de maatschappij:

*“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, feit waarvoor hij op 22.10.2020 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden waarvan 5 maanden met uitstel van 3 jaar.
Dergelijke feiten zijn maatschappelijk onaanvaardbaar. Voor het betrokken slachtoffer betekent het minstens een pijnlijke en traumatiserende ervaring die overigens potentieel slecht kon aflopen. Aldus wordt de openbare veiligheid ernstig bedreigd.
Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”*

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door rekening te houden met de aard van de feiten waarvoor hij werd veroordeeld bij de beoordeling van de bedreiging voor de openbare orde die van hem zou uitgaan.

2.6. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn partner op 10 mei 2021 een terugkeergesprek hadden met een terugkeercoach van het bureau SeFoR van de Dienst Vreemdelingenzaken. Hierbij stelden verzoeker en zijn partner onder andere dat hun beide kinderen kleuteronderwijs volgen en dat er geen medische problemen zijn. Zij bevestigden beiden nog familieleden in Albanië te hebben en

koppelden de redenen, waarom zij niet konden terugkeren, aan hun asielrelaas. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 10 mei 2021 werd aangehouden en werd opgesloten in de gevangenis van Dendermonde in uitvoering van de veroordeling door de correctionele rechtbank van Gent van 22 oktober 2020, maar onmiddellijk voorlopig in vrijheid werd gesteld met het oog op overname door de Dienst Vreemdelingenzaken, die moet instaan voor zijn verwijdering van het grondgebied.

2.8. De gemachtigde van de staatssecretaris overweegt met betrekking tot de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet het volgende in de bestreden beslissing:

“Betrokkene ondertekende het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht in de gevangenis van Dendermonde op 12.05.2021. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij een partner en twee minderjarige kinderen heeft in België, mogelijks ook andere familieleden. Zijn partner en kinderen bezoeken betrokkene in de gevangenis. Het wordt niet betwist dat betrokkene zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. De partner en twee kinderen hebben op 28/09/2020 asiel aangevraagd. Haar asielaanvraag werd op 13/01/2021 niet-ontvankelijk verklaard door CGVS. Hiertegen heeft zij beroep aangetekend. De schorsende beroepsprocedure bij RW is nog niet afgehandeld. Betrokkene zelf heeft twee keer asiel aangevraagd, op 17/11/2009 en op 24/12/2015. Belde aanvragen werden negatief afgesloten en sinds 06/09/2016 is hij illegaal. Betrokkene en zijn partner hebben een gezinsleven opgebouwd en kinderen gekregen (12/09/2016 en 10/11/2017). Zowel betrokkene als zijn partner wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfsituatie van beiden in België. Ondanks het feit dat hij minderjarige kinderen heeft, heeft hij de wetten en de regels in België niet gerespecteerd. Dit blijkt uit 2 veroordelingen door de politierechtbank op 08.09.2017 wegens vluchtmisdrijf, op 20.04.2018 wegens intoxicatie aan het stuur, geen houder geldig rijbewijs en veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Gent op 22.10.2020. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn minderjarige kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immer in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dan een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Het staat het gezin bovendien vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat zijn partner in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kind niet verbroken worden door deze beslissing. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Uit zijn administratief dossier blijkt niet dat hij medische problemen heeft. Zijn beide asielaanvragen werden negatief afgesloten. Hieruit kunnen we afleiden dat zijn terugkeer naar zijn land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM zou betekenen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

2.9. Verzoeker stelt in zijn middel dat er een deugdelijke belangenafweging zou zijn gebeurd in het licht van het gezinsleven met zijn partner en kinderen.

2.10. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de

openbare orde en het voorkomen van straffbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie. Het gegeven dat de betrokkenen wisten dat de verderzetting van hun verblijf van bij aanvang precair was, is een belangrijke overweging, waarbij een verwijderingsmaatregel slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM, 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108).

2.11. In de rechtspraak van het EHRM wordt inzake artikel 8 van het EVRM een groot gewicht verleend aan het hoger belang van het kind (EHRM, 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*109).

Het hoger belang van het kind wordt ook vermeld in het door verzoeker aangevoerde artikel 3 van het IVRK. Hierbij dient te worden opgemerkt dat dit verdragsartikel, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Artikel 3 van het IVRK is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het IVRK niet dienstig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

In het door verzoeker geschonden geachte artikel 24 van het Handvest wordt gesteld dat *“(b)ij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, (...) de belangen van het kind een essentiële overweging (vormen)”*.

2.12. In zijn middel houdt verzoeker een uitgebreide theoretische uiteenzetting, maar hij verzuimt dit concreet toe te passen op de overwegingen uit de bestreden beslissing.

2.13. In de beslissing wordt het beschermenswaardig karakter van verzoekers gezinsleven en het hoger belang van de kinderen gerelativeerd doordat *“(z)owel betrokkene als zijn partner wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van beiden in België”*. Daarnaast wordt gewezen op de openbare orde-elementen en besloten dat *“het persoonlijke en familiale belang van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde”* omdat verzoeker, *“(o)ndanks het feit dat hij minderjarige kinderen heeft, (...) hij de wetten en de regels in België niet (heeft) gerespecteerd”*. De gemachtigde van de staatssecretaris stipt ook aan dat verzoekers gedag *“(...) allerminst (getuigt) van verantwoordelijkheid tegenover zijn minderjarige kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden”* en dat *“(h)et (...) het gezin bovendien vrij(staat) zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat zijn partner in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven”*.

2.14. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van zijn bewering dat geen adequate belangenafweging plaatsvond en dat onvoldoende rekening werd gehouden met het belang van de kinderen, maar hij brengt geen elementen aan die een ander licht werpen op de motieven uit de bestreden beslissing. Verzoeker betwist het precair karakter van zijn verblijfssituatie niet, maar brengt geen gegevens aan die wijzen op het uitzonderlijk karakter van zijn gezinsleven zodat dit in het kader van een belangenafweging meer gewicht zou hebben. Bovendien slaagt verzoeker er niet in de openbare orde-argumenten te weerleggen en er worden geen concrete obstakels aangestipt die het verderzetten van het

gezinsleven elders in de weg zouden staan. Verzoeker verduidelijkt niet dat het terugkeerbesluit dat aan verzoeker wordt opgelegd strijdig zou zijn met het (hoger) belang van zijn minderjarige kinderen.

2.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 3 van het IVRK of van artikel 24 van het Handvest. Er werd ook geen schending aangetoond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zou zijn uitgegaan van onjuiste gegevens, die onjuist zou hebben beoordeeld of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan bij de besluitvorming.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN